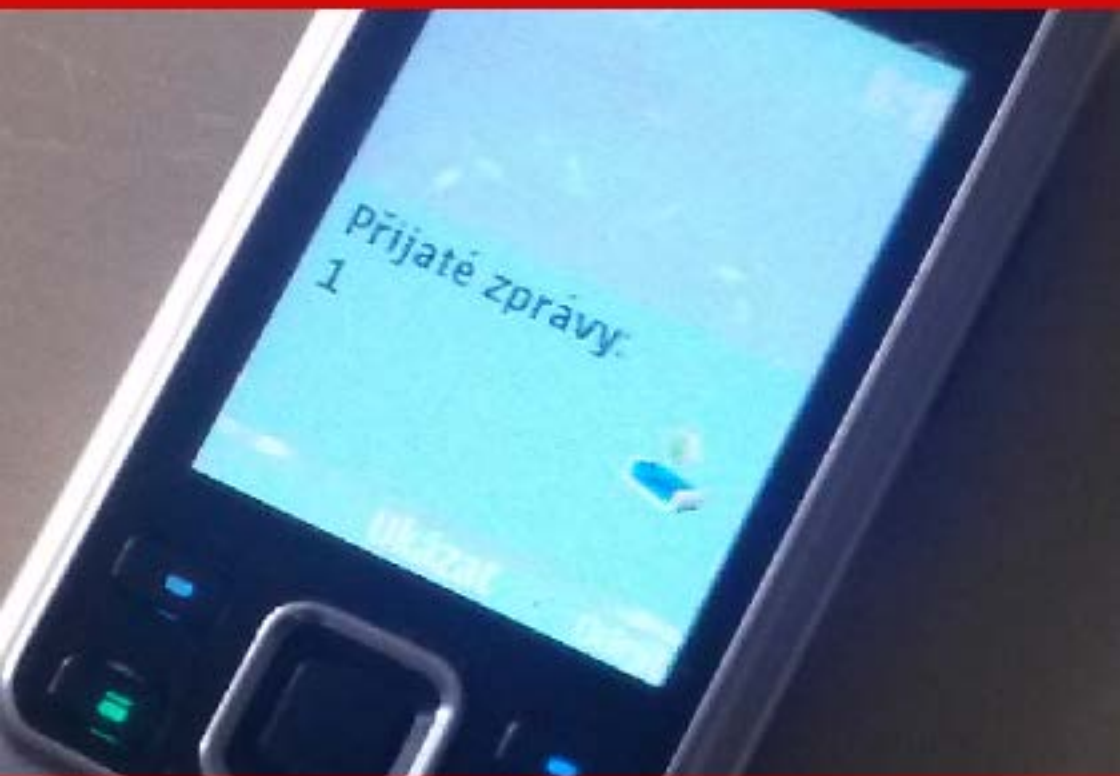

Noční SMS

Anna Fuchsová

Anna Fuchsová

Noční SMS

1. vydání

Praha

2014

© Anna Fuchsová

Obálka: © Tomáš Marák

Vydal: Tomáš Marák – nakladatelství Nuridius

Janovského 991/44, Praha 7-Holešovice, 170 00

v roce 2014 jako svou 11. publikaci

Vydání první

ISBN 978-80-87822-17-3 (online)

Zabrnění na levém boku mne probralo ze spánku. Periferně jsem sice stále vnímala, že nespím ve své posteli, že pospávám v dálkovém autobuse, ale sen, který se vylíhl a na krátkou chvíli rozvinul v mém utlumeném podvědomí, byl přesto nádherně barevný, plastický a jakoby celý prozářený. Takový, jaký bych chtěla mít uložený na nějakém nosiči tak, abych si ho mohla kdykoli znova přehrát.

Noční sny jsem už dávno přestala vnímat jako nějaký odraz takové nebo makové skutečnosti. To bych v určitých obdobích svého života musela trávit celé noci s trillery nebo horory holywoodského stříhu. V mých snech bylo napětí i strachu minimum. Dokonce nebyly ani moc akční. Byly – a pořád jsou – spíš jako okruh po galerii: některé obrazy s výraznými liniemi a obrysy, jiné s dost rozplizlými tvary, jedny s jasně planoucími barevnými tóny, druhé barevně utlumené, jako přes mléčné sklo nebo mlhu. Ne všechny krásné, některé dost bizarní, určitě sem tam i se zvrácenými či odpudivými prvky. Ale třeba i takové jsem si občas přála nějakým způsobem uchovat. V prvopočátcích například nakopírovat na disketu, později – s vývojem technologií nosičů – uložit na flešku, nebo vypálit na DVD.

Jenomže na lidské sny jsou asi všechny technologie krátké, a tak se musím spokojit pouze s jejich prchavou vůni při probouzení. Dost často je беру jako ten správný startovací proud při vplouvání do nového dne. Nebo naopak jako milosrdnou izolaci či clonu, když mě nějaké problémy tíží a pálí ještě při usínání a pak zas hned při probuzení.

Tenhle zářivý sen ale vyprchal hrozně rychle. Jistě i proto, že to v polosedě, při drncání autobusu a občasných záblescích světel zvenčí nebyl žádný pořádný spánek. Ale hlavně proto, že byl přerušen náhle a neurvale. Blbou esemeskou. V hluboké noci.

Kdo to.....to asi nebude.....nebo že by přece ?

Dost, konec spekulací. S lehkým napětím tahám mobil z kapsy a na osvětleném displeji čtu, že mě vítají v síti T-Mobile. Na celou řadu tolik vytoužených zpráv a signálů čekám marně, ovšem že si mě přebírá jedna mobilní síť od druhé, to prostě asi vědět musím !

Prchavé očekávání zmizelo stejně rychle jako ten prozářený sen a v praktické rovině z toho vyplývá, že už jsme přejeli hranice a jsme v Čechách. Nic naplat, po sametové revoluci nás v hraničním pásmu místo uniforem, přicházejících kontrolovat

pasy a celní prohlášení, budí zapípání esemesky od operátora.

Takže zbývá posledních pár hodin cesty. Cesty, ze které si popravdě řečeno vezu celý balík dost chaotických a rozporuplných pocitů. Kdyby na mém místě v zadní části autobusu ze Štrasburku do Prahy seděla nějaká jiná, dost pravděpodobně by si spokojeně mnula ruce. Já jsem ale od té cesty asi čekala něco jiného. Mohu se snad ale přece jen utěšovat tím, že jsem se na ni nevypravila úplně zbytečně.

Unaveně skloním hlavu a ospalým pohledem zaměřím mobil, který pořád ještě držím v ruce. Přes něj to vlastně celé začalo.

„Dobrý den, hovořím prosím s paní Magdou Kolářovou ?“

Ježišmarja, zase jeden! Tak co to bude tentokrát Levnější volání, elektřina, plyn, pojištění ? Péče o zdraví s celou tou obludnou škálou všemožných přípravků? Nebo nějaký průzkum trhu, dokonce prý

občas zastřešený Evropskou unií? Repertoár je nevyčerpatelný a mě už to pomalu přestává bavit.

Jsem ale pořád tak trochu ze staré školy, slušně vychovaná. I když vůbec o nic nejde, přece jen se mi přičí hovor jen tak beze slova utípnout. A tak občas do mobilu hraji svoji vlastní asistentku, která sděluje, že paní Kolářová má už od rána poradu a nevím, kdy skončí, případně že je v zahraničí, ano dlouhodobě. Vedle toho základního motivu slušnosti se tím i docela dobře bavím. A víceméně mám od nich pokoj!

Moment..... tady ale něco tak trochu nehraje. Ten (nebo ta) volající otrava se vždycky na začátku ohlásí jménem svým i toho, koho zastupuje. Sice to dost často zadrmolí tak, že prakticky nemám šanci to zachytit, ale tentokrát se ten dotyčný fakt nepředstavil, tím jsem si skoro jistá.

„A mohu vědět, kdo mi volá?“ reaguji proto taky otázkou.

„Jistě, promiňte, jmenuji se Marek Dobeš a volám vám z pověření jedné osoby, která žije v Německu.....“

Takže tentokrát žádný úderný agent s nejlevnějším povinným ručením, balíčkem revolučních produktů

pro moje zuby, nebo podobně. Ale neurčitě tajemné ladění jeho slov na mě paradoxně účinkuje mnohem víc, než kdyby mi sliboval hory doly v mimořádné akci, případně i zadarmo.

Asi nebudu jediná, koho dokáže okouzlit nádech něčeho nového a neznámého s nevyřčeným příslibem rozptýlení, vzrušení, nebo dokonce nějaké nové, lákavé příležitosti. Víceméně nudný, jednotvárný život s větší nebo menší porcí rezignace nevedu jen já, ale další minimálně statisíce, ne-li miliony lidí v téhle zemi. I ve vyšlapaném kolečku každodenních tras doufá řada z nich, že by zrovna oni mohli jednou zakopnout o zlatou cihlu. I ze zaprášených oken bytů na konci chodby mohou osamělé ženy stále ještě vyhlížet prince na bílém koni. A když o ně projeví zájem někdo s neurčitými slibnými náznaky a hlavně s vybroušenou rétorikou, může je to dostat hodně rychle! Což ovšem taky znamená vhodný materiál pro různé šejdíře a podvodníky.....

Marek Dobeš, na rozdíl od telemarketingových otravů, mluvil pomalu a srozumitelně. Jenže poctivě řečeno, při svém vzrušení a horečné analýze situace jsem skoro pořádně nevnímala, co říká. A on jako by mi v danou chvíli četl myšlenky:

„Domnívám se, paní Kolářová, že vzhledem k povaze našeho jednání by asi bylo vhodnější, kdybychom se sešli osobně. Já bych si dnes na vás mohl udělat čas po páté hodině odpoledne. Vyhovovalo by vám to?“

Zatím stále neznámý a tajemný Marek Dobeš mi velkoryse přenechal volbu nejen hodiny, ale i místa našeho setkání. Kavárna Antik bude pro tento účel určitě nejvhodnější, a to hned z několika důvodů. Díky třem paravanům a pár dalším rádoby starožitným kouskům je dost vtipně a nenuceně členěná do boxů a zákoutí. Diskrétnost je tak víceméně zaručena. Proto tam taky občas zajdu nejen s přítelkyní Lenkou, ale i s kolegou Zdeňkem. A znám to místo tím pádem už docela dobře, včetně servírek Jany a Lindy. Zejména Linda je vyhlášená drbna, takže kdyby náhodou.....pana Dobeše by si nejen zapamatovala, ale dokázala by ho i dost věrně popsat.

U jednoho ze stolků, částečně krytého paravanem, sedím už za deset minut šest. Jasně, vzrušení a

napětí v tom logicky hrají také svou roli. Ale tu hlavní hraje jako vždycky můj notorický zlozvyk, kterého už se asi nikdy nezbavím. Zlozvyk chodit výrazně dřív než včas. Je pravda, že v takovém tom obecném kódu slušného chování by se za zlozvyk označilo spíš chození pozdě. Jenže léta zkušeností asi nejen mě poučila, že praxe je trochu jiná. Kdo chodí později, má svým způsobem od začátku navrch. Platí to nejen pro rande, ale často i pro obchodní schůzky, párkrát jsem to zažila na vlastní kůži. A asi to byl i jeden z důvodů, proč mě většina kluků a později mužských, se kterými jsem chodila, měla dost brzo víceméně na háku.....

„Tak copak si dáte? Dneska sama?“

Linda má zas nový přeliv i účes, špičkou jazyka se decentně dotýká horního rtu a s levou rukou opřenou o kraj mého stolku předvádí své dokonalé křivky v přiléhavých černých šatech. Samozřejmě ne mně, ale pánským hostům u vzdálenějšího stolku naproti. Ta na schůzky určitě nechodí deset minut předem.

„No.....ne, čekám ještě někoho. A zatím si dám kafe.“

Kafe tu dělají vynikající. Přistane mi na stolku během tří minut a mám-li si na něm pochutnat,

nemůžu ho nechat moc vystydnout. Takže si po něm objednáám ještě minerálku. A už jsem jí taky víc než půlku prolila hrdlem, vyschlým rozčilením, když do kavárny vchází vyšší muž, asi čtyřicátník, v dokonale padnoucím obleku, a bez velkého rozhlížení a váhání zamíří k mému stolku.

„Paní Kolářová? Dobeš, těší mě. Omlouvám se za drobné zpoždění.“ Mezi řečí se stačí nenuceně posadit, odložit si očividně drahé kožené pouzdro na doklady a nasměrovat pohled i velitelské gesto dvou vztyčených prstů k Lindě za barem. Zatímco si objednává (taky kafe s minerálkou), diskrétně ho sjíždím pohledem. Nagelované vlasy jsou asi jediné, co má společné se všemi těmi nabízeči všeho možného. I z těch pár slov, co pronesl, z jeho zdvořile odtažitého úsměvu, držení těla i pohledu je jasné, že nejen že nemá zapotřebí se cokoli snažit nabízet, ale dokonce si ani nikoho nepouští moc k tělu.

Když se Linda odvlínila zpět k baru, na stolek přede mne položil vizitku.

„Jsem spolumajitelem agentury, která zabezpečuje určité právní, obchodní, ale i další podpůrné služby. Například vyhledávací a kontaktní. Nebo detektivní, chcete-li. Vás jsem si dovolil kontaktovat proto, že

jeden můj klient v Německu by si přál se s vámi znovu spojit. Zná vás ovšem z dřívějších dob pod pravděpodobně jiným jménem. Takže jestli dovolíte, abychom vyloučili jakýkoli omyl, smím znát příjmení, které jste užívala zhruba v šedesátých letech minulého století?“

„Mikulecká,“ hlesla jsem po několika vteřinách ohromeného mlčení. Začala jsem si připadat opravdu jako v detektivce, ale k pocitu vzrušení se přimísila i tísnivá nejistota. Toho tajemna už bylo trochu moc! O co to tu proboha jde?

„V pořádku,“ utnul Dobeš mou otázku ještě než jsem ji stačila vyslovit a zadíval se do nějakých papírů. Asi vycítil, že začínám být lehce poplašená a když ke mně opět zvedl oči, věnoval mi úsměv už přátelštější.

„Znáte pana.....Otakara Penka?“

Linda mu zrovna přinášela objednané nápoje a já jsem si rychle přiojedнала minerálku, protože v krku jsem měla už dokonalé sucho. Moje obavy se po jeho poslední otázce rozptýlily, ale ohromení mě doslova paralyzovalo.

Ota! Bože, jak je to dávno? Ano, to jsou opravdu tak šedesátá léta minulého století. Ale ten jeho

poslední dopis mám možná dokonce ještě schovaný v krabici na skříni, kterou jsem si označila jako památeční! *Vzal jsem sako a zamířil nejbližší cestou přes kopečky.....* Takže nakonec asi zůstal v Německu, i když v tom dopise naznačoval, že by se chtěl časem posunout do Kanady.

Dobeš si usrkl kávy. Ten člověk si musí připadat jako dokonalý a nezpochybnitelný pán situace. Tu odmlku před Otovým jménem určitě udělal záměrně a teď v klidu čeká, až se z toho vzpamatuje.

„Znali jsme se, ale to už je strašně dávno. To muselo být kolem osmašedesátého roku, protože jsme s rodiči jeli do Jugoslávie přes Rakousko.....“

Skoro násilím jsem zarazila svoje další plácání. Co mu to tu vykládám za důvěrnosti? Chtěl jen vědět, jestli Otu znám! Ten dokonale naformátovaný, nagelovaný detektiv však k mému překvapení zareagoval širokým, spokojeným, skoro vítězným úsměvem.

„Výborně, paní Kolářová, děkuji. De fakto jste mi ušetřila poslední ztotožňovací otázku. Abyste pochopila: chvílku to trvalo a dalo trochu práci, než jsem vás vypátral, a tak potřebuji absolutně vyloučit i sebemenší procento omylu.“

Při slově *vypátral* jsem instinktivně zase trochu zneklidněla. I když osoba Oty vnesla do celé věci světlo, dokonce hřejivé, stále jsem se moc neorientovala. V hlavě se mi rojila celá řada otázek. Ale asi můj zmatek a částečně i Dobešova dominantní rétorika vedly k tomu, že jsem nakonec položila tu nejhloupější možnou:

„A jak jste mě vlastně vypátral?“

Jeho široký úsměv zmizel, sotva slyšitelně si povzdechl a pár vteřin na mě upíral neproniknutelný pohled. Skoro bych se vsadila, že si v tu chvíli myslel něco o huse pitomé.

„Paní Kolářová, v tuto chvíli už mi zbývá jen zeptat se vás, zda nenamítáte nic proti tomu, aby vás pan Otakar Penk kontaktoval. V případě vašeho souhlasu bych mu předal telefonní, případně e-mailové spojení na vás. Jakékoli další podrobnosti či důvody kontaktu se strany pana Penka nejsem oprávněn sdělovat,“ dodal, pravděpodobně aby předešel dalším hloupým otázkám.

Z okna kuchyně vidím trochu zeleně, kterou se tu bytové družstvo snaží udržovat, a o kus dál škatulovitou stavbu základní školy. Já si ale na ten zevšednělý podklad dost často promítám svoje sny. Ne ty noční, ale ty denní. Občas mne přepadají i v dost nevhodnou dobu. Například v práci. Mechanicky otáčím v prstech propisovačku a nevidící pohled opírám o monitor počítače, který už hezkou chvilku jede v úsporném režimu. Probere mě až ruka na rameni. Dokud je to Zdeněk, tak je to ještě dobré. Horší bude, jestli to jednou bude šéf.

Doma je to ovšem skoro bez rizika a v pohodě. Na sporáku na mírném ohni bublá polévka a já se jen zlehka opírám o parapet.

V tom zadarském kempu byly, na rozdíl od jiných, majestátní vysoké borovice, připomínající tak trochu české lesy. V tetelivě horkém vzduchu se slaná vůně moře mísila s nahořklou vůní jehličí a po vyšlapané cestičce proudily skupinky lidí na pláž i zpátky. Kdosi srovnal svoje kroky s mými. Úkosem jsem si prohlédla už slušně opáleného mladíka, který byl ale určitě o pár let starší než já. I když jsem byla připravena na nějaký ten slovní nájezd, kráčel vedle mne chvíli mlčky. Jazyková bariéra tu přitom žádná nebyla. Vybavila jsem si dost rychle, že patří k té české rodině, co stanuje kousek od

nás. Byli jsme už jen několik metrů od pláže, když se konečně ozval:

„Už pět hodin odpoledne a pořád takový horko, žejo!“

Obrátila jsem k němu pohled naplno. Byl docela pohledný, ale z jeho šedozelených očí se vedle lehkého zájmu dal zřetelně odečíst jakýsi ostych. Pro mne něco docela nového, protože do té doby jsem měla štěstí spíš na klasické lamače dívčích srdcí s obvykle suverénním projevem. Ale ten ostych, přimíchaný do lehkého zájmu mne zřetelně dostával daleko víc, než nepokryté halasné návrhy výletu na loďce, návštěvy kamaráda na jedné senzační chatě atakdale. Asi podobně jako to nedávné, neurčitě tajemné oslovení pana Dobeše.

Když jsme si zaplavali, vylezli jsme víceméně společně na vyhřáté molo a na chvíli se posadili. Vzhledem k tomu ostychu – který se logicky přenesl i na mne – jsem rezignovala na jakoukoli topornou konverzaci. Jenže zase přišlo překvapení:

„Já jsem Ota,“ představil se tak nějak skoro dvorně a napřáhl ke mně ruku.

„Magda?“ opakoval trochu přemítavě, „víš, možná se mi budeš smát, ale to jméno má pro mě příchut' nugátový čokolády.“

Tím mne naprosto spolehlivě odboural. I mně se některá jména dodnes tak trochu spojují s chutí, většinou spíš lahůdek. Vůbec si toho ale nevšiml, protože nepřítomný, tak nějak smutně zasněný pohled upíral někam do neurčita. Pak se opřel o lokty a ostych zmizel, protože mluvil docela nenuceně. Bez obalu potvrdil, že je tu s rodiči, protože u nich doma vládne už víc než rok napětí a tahle společná cesta k moři by měla být takovým posledním pokusem o urovnání. Takže to pro něj je a není dovolená. Po delší odmlce utrousil, že to poslední dobou je vůbec tak nějak na draka, na vysokou se nedostal a práce, kterou teď dělá, ho moc nebaví, ale peníze zas nejsou tak špatný..... I když se při řeči pořád díval někam do dálky, dotkl se lehce mého předloktí. Možná nechtěně, ale myslím, že spíš úmyslně. Na mé straně to v každém případě působilo jako roznětka. Pod pálicím sluncem a nad šuměním moře s tyrkysovými a zlatými záblesky jsem najednou silněji než kdy předtím zatoužila po mužském objetí, laskání – drsném a současně i něžném - a dalších věcech, které jsem snad ještě ani neuměla pořádně pojmenovat, ale jako bych je cítila přes

rozpálenou, napjatou slanou kůží, jak se zase derou na povrch.....

A proč to teda nakonec v malém hotýlku na Haštalském náměstí dopadlo tak, jak to dopadlo?

Denní sen zvolna vyprchává, jako když pod běžícími titulky končí film, a divák mimoděk hodnotí, co se to tam vlastně stalo a proč se to stalo. Je to v mém životě asi další zlozvyk, kterého se už nikdy nezbavím.

„Ježíšmarja, ty vole, co tam děláš před tou bránou!“

Řvaní mého muže z pokoje od televize mne definitivně vrátilo do současnosti a zastavilo na půl cestě mezi parapetovou základnou mých denních snů a hrncem s polévkou k večeři. Trochu sklesle jsem si znovu uvědomila, že se takhle skoro celý život protloukám na půl cestě mezi sny a realitou. Pár měsíců po svatbě jsme s mužem taky snili o vlastním domečku. Ale asi už tenkrát jsme se na to dívali každý z jiného úhlu. Nebyl to jediný případ, kdy se naše světy neprotnuly, jen spolu sousedily. Mně nešlo ani tak o to něco vlastnit. V mých snech se objevovala spíš malá terasa, nebo útulné zákoutí na zahrádce, se stolkem a dvěma křesílky, kde bychom si v podvečer povídali u kávy nebo skleničky vína.

Nepovedlo se, asi nejen kvůli penězům. A tak nám zbyl jen byt v paneláku. Jistě, i na panelákovém balkoně se dá v podvečer povídat u kávy nebo u skleničky vína. Jenže já teď už nějakou dobu nemám skoro ani žádné povídání. A tak mi zbývají jen stručně věcná oznámení, jako to, ke kterému se právě chystám:

„Večeře je hotová. Mám ti nalejt polívku?“

„Bože, to je nemehlo.....Jo, klidně, dík.....Proč ho sakra nevystřídá....?“

Už jsem se dokonale vycvičila v rozlišování vět, které jsou určeny mně a těch, které platí nemehlům na hřišti. Takže mohu jít nalít polévku a donést ji svému muži až pod nos. V podstatě jsem si to tak zavedla já sama. Na půl cestě mě ale tentokrát zastaví zvláštní pokušení. Pokušení říci mu, že mne po letech kontaktoval někdejší milenec Ota. I když se poctivě řečeno mým opravdovým milencem vlastně ani nestal. Může se to zdát trochu odvážné, ale svým způsobem je to jen zoufale odvážný krok někoho, kdo už nemá moc co ztratit.

Váhavě se opírám o veřejné pokojových dveří. A tak trochu spekuluji, jestli by muž svou reakci taky vložil mezi dva rozčilené pokyny virtuálního trenéra, anebo jestli by si vyžádal mimořádný oddechový

čas (volky nevolky jsem už částečně nasála i tu fobalovou hantýrku!).

Asi to všechno bude jen logický důsledek toho, že se pořád neúchylně pohybujeme v tom vyšlapaném kolečku každodenních tras. Možná bychom neměli pátrat zrovna po zlaté cihle, ale po únikové cestě, nebo po signálu, který by mohl změnit náš směr.

A co když ke mně takový signál právě dorazil? Nagelovaný Marek Dobeš bude asi jen pouhý náhodný doručovatel něčeho, co vyčkávalo na ten pravý okamžik v úkrytu na břehu proudu času. Zhluboka se nadechnu a už už se to chystám pustit do éteru.....

Bohužel, zrovna v ten moment se jednomu z těch nemehel podařilo dát gól. Manžel propuká v nadšený řev, okamžitě zapomene na večeři a začne mi zapáleně líčit, jak to bylo, a že i když se to nezdá, ti kluci zdaleka nejsou ještě odepsaní, mají šance, určitě mají šance!!!

Naše světy se moc neprotínají, spíš spolu sousedí, a tak musely nutně vzniknout příhraniční zóny tolerance. I když si připadám tak trochu jako splasklý balón, přikyvuji, dokonce utrousím, že to je supr, a pak mechanickými pohyby vytahuji z linky talíře, nalévám polévku a krájím chleba.